

[Per Hækkerup.]

mill. kr., og at de to partier i forståelse af forslagens manglende realisme så enedes om et kompromis på summen 800 millioner.

Men sådan forholder det sig slet ikke. Der er en helt anden, simpel matematisk forklaring, som blev åbenbaret i Dagens Nyheder i søndags. Ud fra fuldstændig frit valgte forudsætninger om borgernes anvendelse af deres indkomst nåede bladet til følgende regnestykke: statens såkaldte forbrug nedskæres med 400 mill. kr., som borgerne altså får. Heraf opsparer borgerne 100 mill. kr. og bruger 300 mill. kr. Men af disse sidste, altså 300 mill. kr., tager staten 100 mill. kr. i forbrugsafgifter. Nu skal skatterne imidlertid sænkes med 800 mill. kr.; det er 400 mill. kr. mere, end staten nedsætter sit såkaldte forbrug med. Også disse 400 mill. kr. deler bladet i 100 mill. kr., som opspares af borgerne, og 300 mill. kr., som de forbruger, og af dem får staten også 100 mill. kr. i forbrugsafgifter. Med andre ord: bare skatterne nedsættes med 800 mill. kr., får alle noget. Staten får 200 mill. kr., opsparingen stiger, og borgerne får mere til forbrug. Det hele efter princippet: $400 = 300 + 100$, der igen er lig med $200 + 100 + 100$, det ganger man med 2, så får man det gode resultat, at alle får noget, og at 400 er lig med 400. Så simpelt er det.

Måske vil det ærede medlem hr. Poul Møller være så god at give det høje ting og de, som Berlingske Aftenavis siger, snæversynede og øjeblikksbetonede, national-økonomisk tænkende erhvervsledere en manuduktion i den højere matematik. Så kunne det jo være, at erhvervenes folk ville ændre deres skånsomme, men utvetydige afstandtagen fra de forenede konservative partiers sidste mirakelkur.

Men oppositionen har altså udarbejdet en alternativ politik, der tilsigter besparelser og nedskæringer på 400 mill. kr. på de offentlige budgetter. Det må naturligvis overvejes nøjere, for hvem vil ikke gerne være med til at spare på dette område?

Desværre viser det sig ved et nøjere studium, at de to partier har taget munden lovlig fuld. De vil således spare 100 mill. kr. på støtten til boligbyggeriet, men staten yder overhovedet ikke en sådan støtte, d. v. s. 100 mill. kr., som overhovedet ikke udbetales og altså ikke figurerer på statens udlånskonto, endsiige driftsbudgettet. Andre af besparelserne viser sig at være om ikke helt så næsten lige så luftige. Men noget bliver der tilbage. Jeg skal tage et par eksempler på det.

I Grønland skal de statsdrevne virksomheder gradvis afvikles, siger oppositionen. Også det kan overvejes. Men det kan ikke være sådan, at de virksomheder i Grønland, som ud fra et privatøkonomisk synspunkt er fordelagtige, skal overlades til de private, medens staten skal beholde de tabgivende. Det private erhvervsliv skal have lige konkurrencemulighed i Grønland, men det må ikke føre til, at Danmark svigter sin opgave over for en af de dele af riget, som i kraft af særlige klimatiske forhold har de største vanskeligheder at kæmpe med. Det ville stemme dårligt med dansk mentalitet og med den linje, vi i øvrigt anlægger.

Statens husholdningsråd vil man have nedlagt eller væsentligt indskrænket. Jeg hører ikke til dem, der er særlig begejstret for de to minutter om morgenen, som statens husholdningsråd har ansvaret for. Retfærdigvis må det dog siges, at mange af disse udsendelser er ganske nyttige og belærende, ikke mindst for lyttere, der ikke har mange års erfaring i husholdning, havebrug o. s. v. Men det vil være helt urimeligt at bedømme statens husholdningsråd alene efter disse udsendelser. Det gør derudover en mangesidig indsats, som er højt værdsat såvel af husmødrene som af erhvervslivet. Det er muligt, institutionen trænger til en modernisering. I betragtning af dens nyttige formål bør man næppe gå for kategorisk til værks hermed. Tilsvarende gælder levnedsmiddelinstittet, det sociale forskningsinstitut og det kgl. assistenshus.